

Краса. Казки королівств

КУПИТИ

До уваги читачів — друга книга серії «Казки Королівств» від Сари Пінборо. Ця історія присвячена відомим з дитинства героям з казки «Спляча Красуня».

Яскравий авторський переспів цього сюжету — для дорослого читача і відрізняється особливою увагою до любовних взаємин героїв. Тут ви знову зустрінете легендарних персонажів, але вже в обставинах дорослого світу емоцій і почуттів. Феєрична історія про добро та зло, красу й потворність, любов і ненависть не залишить байдужим найвибагливішого поціновувача казок у новій варіації.

Українською мовою перекладено вперше. Для широкого загалу читачів.

Йому потрібна пригода

Була тепла весна, і король з королевою снідали на балконі своїх приватних покоїв, насолоджуючись свіжим повітрям без необхідності дотримуватися будь-яких формальностей. Сонце зігрівало, але не припікало, а небо було яскравим, проте не змушувало мружитися. Для королеви це був майже ідеальний момент. Єдине, що псувало настрій, — це тема їхньої бесіди. Однак вони обоє розуміли, що ця розмова давно назріла.

— Йому потрібно подорослішати, — сказала вона, попиваючи чай. — Боюся, ми його розпестили.

— Дуже важко не розпестити принца, — буркнув її чоловік, король. — Без сумніву, і мій батько розпестив мене. Принц має почуватися кращим за інших. Інакше як він може стати хорошим королем?

Живіт короля випирав з-під його цупкого білого халата, і коли він потягнувся за ще одним тістечком, королева з подивом зауважила, як час змінив їх усіх. Вродливий молодий принц, за якого вона вийшла заміж, зник, його поглинув цей велетень. Проте у них був хороший шлюб, хоча їй і було важко витримувати нескінченний тиск королівської влади, і загалом він був хорошим чоловіком, а також гарним королем.

— Однак, — додала вона, — він наша єдина дитина. Гадаю, що, можливо, ми були занадто м'які з ним.

— Можливо, ти права, — буркнув король. — Найближчим часом він має одружитися і створити власну сім'ю. Йому слід частіше відвідувати засідання ради. Більше тренуватися з генералами, щоб бути готовим очолити армію. Навчитися орієнтуватися в доходах, як він обіцяв. — Він замовк і насупився. — А як він взагалі проводить свій час?

Цієї розмови не було б, якби вони не побачили свого єдиного сина, надію всього королівства, свого вродливого золотого хлопчика, який, хитаючись, піднімався по сходах замку в просоченій вином сорочці, коли вони того ранку сіли на балконі. Це вже майже ввійшло у звичку, як з'ясувалося під час короткої розмови зі слугами. Принц проводив цілі ночі в заїжджих

двориках і будинках із сумнівною репутацією разом з іншими молодими чоловіками знатного походження, а потім спав майже весь день. Зрідка він виїжджав на полювання, але дуже часто і цього не робив.

Можливо, така поведінка була очікуваною для молодого чоловіка, але вона перетворювалася на спосіб життя, а це було неприйнятно. Одного дня їхній син мав стати королем, а це вимагало певного рівня серйозності та авторитету, яких він на той час не мав. Королева знову поглянула на свого чоловіка. Він був вже не таким дужим.

Його обличчя було червоним, а на щоках проступали жили. Він мав надмірну вагу. Можливо, доля її сина була набагато ближчою, ніж вони хотіли собі зізнатися, і хоча жоден батько або мати не хотіли думати таке про свою плоть і кров, королева останнім часом почала турбуватися, що її син не впорається з таким викликом.

— Ми маємо знайти йому хорошу жінку, — сказала вона. — Зі спокійним характером та кмітливою. — Обмірковувати риси майбутньої дружини було простіше, ніж обговорювати недоліки принца.

— Він захоче собі вродливу дружину, — пробурмотів король і всміхнувся королеві. — Мені пощастило. Я знайшов справді рідкісне створіння: жінку, яка поєднує в собі красу та розум.

Королева нічого на це не відповіла, але розділила з ним цю мить задоволення, адже знала, що король теж вважав, що вони прожили разом щасливі роки. Так, вона страждала від жахливого головного болю і різного роду тривог, але завжди була для нього хорошою радницею за зачиненими дверима їхніх кімнат, і коли він збивався зі шляху, як це зазвичай робили королі, найрозпеченіші з усіх людей, вона не звертала на це уваги і знала, що невдовзі він повернеться до її ліжка. Адже це був королівський шлюб, а романтика в її житті траплялася ще задовго до нього. Романтика і...

— Йому потрібна пригода, — промовила вона, не встигнувши до кінця обміркувати свої слова. — Всі ці бурхливі ночі — вони йому не на користь. Йому потрібна справжня пригода.

— Хм, — сказав король. — Це спадало мені на думку. Але відправляти його з королівства? Нашого єдиного сина?

— Король має знати, що діється в навколишньому світі, — сказала королева. — Він має розуміти, чим відрізняються дев'ять королівств. Чому вони воюють. Можливо, навчитися знаходити спосіб укладати мир із ворогом. Тут він нічого з цього зробити не зможе.

Король розумів, що дружина говорить мудрі слова, і десь у глибині його свідомості прокинулися спогади.

— Знаєш, у мого дідуся були такі пригоди. Коли я був дитиною, він розповідав історії про те, як побував у далекому краї і врятував з вежі дівчину, піднявшись по її волоссю.

Вони обоє засміялися, а очі королеви заблищали.

— Сподіваюся, тоді він був струнким чоловіком.

— Я б зламав тобі шию, перш ніж став би на стіну, еге ж? — Король похитав головою. — Божевільна історія від божевільного старого. Але все ж я гадаю, що в цій ідеї про пригоду щось є.

Королева спостерігала, як її чоловік поринув у власні думки. Він примружив очі, і вона зрозуміла, що краще не говорити до нього і не заважати йому. Її насіння було посіяне, і тепер він намагатиметься визначити, яка пригода найкраще підійде їхньому синові. Така, щоб була достатньо важливою, не надто небезпечною, але могла принести користь королівству. Адже, зрештою, воно єдине, що мало значення.

Вона відпила чаю і відкинулася на спинку крісла, вдивляючись у вежі високо над головою і безліч вікон, що яскраво виблискували на сонці. На щастя, у неї не боліла голова, і сьогодні не було офіційних зустрічей чи обідів зі знатними жінками, на яких вона мала би бути присутня. На деревах співали птахи. Під ними оживало місто. Вона була задоволена своїм життям.

— Здається, я придумав, — врешті-решт сказав її чоловік. — Гадаю, це те, що потрібно.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ